Ty lycksalig den, som sin pokal,
Kan utan fruktan och utan afund tömma!
Med deß ångor flyckta lifwets qwal,
Och i deß droppar lifwets nöjen strömma.

GS1716

Twenne nya, mycket wackra

Wisor.

Den Första:

Om twenne Män af Adel,

hwilka reste till Tyskland, samt wid
hemkomsten blefwo arresterade
för
Högmålsbrott.

Den Andra:

Menar du, min bror! att den är fåll,

Calmar, tryckt i Stift-Boktryckeriet 1833.

Exemplaret kostar 1 ß. 6 rkft. Banko.

Den Första:

Om twenne Män af Adel,

Af mycken dumhet blifwer stort buller och bång,
Det kan man erfara af denna min sång.
Det tyckes mig är tungt till att lefwa.

2.

Och twenn: män af Adel till Tyskland reste ut;
Men denna deras resa den tog ett snöpligt slut:
Mig tyckes det war dumt till att resa.

3.

Och twenne män af Adel de skrefwo till hwarann;
Den ena skref från Preußen till Donau strand.
Mig tyckes det war dumt till att skrifwa.

4.

De skrefwo om Prins Gustaf den fordna Swenska Prins
De skrefwo mycket annat, som jag nu icke minns.
Mig tycks det är dumt att så skrifwa.

5.

Den ene man af Adel han skref den andre till,

Han skref: af Gustaf pengar jag gerna hafwa will.
Mig tyckes det är tungt till att lefwa.

6.

Den andre man af Adel han läste detta bref,
Men sedan han det läsit, han det ej sönderref.
Mig tyckes det war dumt utaf honom.

7.

Den andre Man af Adel han talte med den Prins.
Han ljög och sade: Swenſken med glädje honnom minns.
Mig tyckes det war dumt att så ljuga.

8.

Han ljög och sade: Swenſken will honom ha till Kung,
Att efter honom längtar bådd' gammal och ung.
Mig tyckes det war dumt att så ljuga.

9.

Men liten skälm han smög sig i Mans af Adel rum.
Om honom kan ej sägas, att han har warit dum.
Mig tyckes det war qwickt att så smyga.

10.

Och liten skälm så sagta han fram till bordet klef,
Der knep han mans af Adel så nyß erhållna bref.
Mig tyckes det war qwickt sådant knipa.

Och liten skälm nu brefwet till en Ministerger,
Och lofwar mot betalning, att sedan lemna fler.
Mig tyckes det blir swårt till att hålla.

11.

Och nu Ministern skickar det bref till Stockholm fram:
Kurir till Slottet kommer, höljd utaf mycket damm.
Mig tyckes det är swårt att så rida.

12.

De twenne Män af Adel nu åter reste hit
Se'n de i Tyskland hade med Gustaf gjort sin flit.
Mig tyckes det war dumt att så göra.

13.

De twenne Män de lågo uti sin sömn så söt,
Då hörs Gewaldigerns stämma, hur den för dörren röt:
Mig tyckes nu ej tid är att sofwa.

14.

De twenne Män af Adel nu togos i Arrest—
Se'n fördes de för Rätta — Om detta mer härnest.
Mig tyckes det är tungt mera skrifwa.

15.

Och liten Skälm, belönad, han mår nu ganska bra.
Och håller han nu Wärdshus i Nederländerna.
Mig tyckes han skall skratta åt wisan.

Den Andra:

Menar du, min bror! att den är säll,
Som i sin hand hwälfwer hundra rikens öden?
Somnar han i lugn hwarenda qwäll,
Och drömmer han ej uppror eller döden?
Nej Potentater
Uti alla stater!
Af er makt och ära
Jäfwas ej min lära:
Säll är den, som har en full pokal
Och märk, tillika förmågan att den tömma!
Med deß ångor flykta lifwets qwal,
Och i deß droppar lifwets nöjen strömma.

Fråga hjelten uppå stridens fält,
Hwad sällhet följer den blodia mandaten?
Är han säll för det han bor i tält,
Och afklär menskan hos sig för soldaten?
Alla Hannibaler
Äro kannibaler:
Hwilken gruflig ära!
Bättre är min lära:
Säll är den, som har en full pokal, m. m.

Guldet, tror du, är all sällhets mål;
Men wet dit wäl, i de lydiska annaler
Står, att Konung Kresus steg på bål
Och brände sig, med sina kapitaler,
Ingen stunds bekymmer
För de rika rymmer
Låt dem guldet prisa:
Jag blir wid min wisa:
Säll är den, som har en full pokal, m. m.

Se, Appollo manar skalden opp,
Och skalden lyder: han skrifwer och han magrar,
Blir beryktad, får en nerfsjuk kropp,
Och dör med afund, fattigdom och lagrar.
Den erfarenheten
Af lycksaligheten
Är wäl wärd att äga!
Nej, jag må wäl säga:
Säll är den, som har en full pokal, m. m.

Hwi skall maktens solsken lysa mig?
Jag genom ångor will skåda lifwets dager.
Omkring hjeßan rankan slåtar sig,
Hwad aktar jag den bleka, torra lager!
Litet guld till bålar
Några rim till skålar,
Har jag i sjelf, och önskar
Blott, att drufwan grönskar: